

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 316/06
06.04.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Novice Pekovića, predsednika veća, Slobodana Gazivode, Sonje Manojlović, Dragana Aćimovića i Anđelke Stanković, članova veća, sa savetnikom Snežanom Medenicom, zapisničarem, u krivičnom predmetu optuženog AA, zbog krivičnog dela teški slučaj razbojničke krađe i razbojništva iz člana 169. stav 1. u vezi sa članom 168. stav 1. KZ RS, odlučujući o žalbi branioca optuženog – advokata AB, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Sremskoj Mitrovici K.br.121/05 od 15.11.2005. godine, u sednici veća održanoj u smislu odredbe člana 375. ZKP, u prisustvu branioca optuženog AA po zameničkom punomoćju – advokata AV, na dan 06.04.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

Povodom žalbe branioca optuženog AA, a po službenoj dužnosti PREINAČUJE SE presuda Okružnog suda u Sremskoj Mitrovici K.br.121/05 od 15.11.2005. godine, samo u pogledu pravne ocene dela, tako što Vrhovni sud Srbije radnje optuženog AA, opisane u izreci prvostepene presude, za koje je prvostepenom presudom oglašen krivim, pravno kvalifikuje kao krivično delo razbojništva iz člana 206. stav 3. u vezi stava 1. Krivičnog zakonika ("Sl. glasnik RS", br.85 od 06.10.2005. godine), za koje delo ga OSUĐUJE na kaznu zatvora u trajanju od 7-sedam godina, u koju kaznu mu uračunava vreme provedeno u pritvoru od 17.06.2005. godine pa nadalje, dok se ista žalba ODBIJA kao neosnovana.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Sremskoj Mitrovici K.br.121/05 od 15.11.2005. godine optuženi AA, oglašen je krivim zbog izvršenja krivičnog dela teški slučaj razbojničke krađe i razbojništva iz člana 169. stav 1. u vezi sa članom 168. stav 1. KZ RS, za koje delo je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od sedam godina. U ovu kaznu optuženom je uračunato vreme provedeno u pritvoru od 17.06.2005. godine pa nadalje.

Istom presudom, optuženi je obavezan da na ime troškova krivičnog postupka plati iznos od 11.720,00 dinara, a na ime sudskog paušala iznos od 10.000,00 dinara. Oštećeni BB i VV su radi ostvarivanja imovinskopravnog zahteva upućeni na parnicu.

Protiv ove presude žalbu je izjavio branilac optuženog AA – advokat AB, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepoptuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o krivičnoj sankciji, sa predlogom da Vrhovni sud ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da pobijanu presudu preinači tako što će optuženog osloboditi od optužbe. Istovremeno je predložio da branilac optuženog bude obavešten o sednici veća u smislu člana 375. ZKP.

Republički javni tužilac u dopisu Ktž.br.387/06 od 28.02.2006. godine, predložio je da Vrhovni sud odbije žalbu branioca optuženog kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdi.

Vrhovni sud je održao sednicu veća u smislu odredbe člana 375. ZKP, u prisustvu branioca optuženog AA po zameničkom punomoćju – advokata AV i odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog tužioca, pa je po razmotrenju spisa predmeta i prvostepene presude, te po oceni žalbenih navoda, imajući u vidu predlog Republičkog javnog tužioca, našao:

Prvostepena presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka, koje Vrhovni sud kao drugostepeni ispituje po službenoj dužnosti shodno odredbi člana 380. stav 1. tač.1. ZKP.

Prvostepena presuda ne sadrži ni bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP koje se, prema navodima žalbe, ogledaju u nerazumljivosti i protivrečnosti izreke prvostepene presude samoj sebi, te nepostojanju razloga o odlučnim činjenicama, odnosno nejasnosti i protivrečnosti ovih razloga. Suprotno žalbenim navodima, Vrhovni sud nalazi da je prvostepena presuda u izreci i razlozima razumljiva i jasna, zasnovana na izvedenim dokazima koji su saglasni izloženim razlozima presude, iz izreke i razloga presude tačno se može zaključiti koje je radnje optuženi preduzeo prilikom izvršenja krivičnog dela, u presudi su dati jasni i logični razlozi o odlučnim činjenicama, koje u svemu i ovaj sud prihvata kao pravilne, pa su žalbeni navodi u ovom delu ocenjeni neosnovanim.

U žalbi se ističe da je prvostepeni sud svoju odluku o postojanju krivične odgovornosti optuženog zasnovao isključivo na iskazu svedoka – oštećene BB i na osnovu zapisnika o prepoznavanju od 13.06.2005. godine, koje nije obavljeno po odredbama ZKP. Međutim, ovakav stav branioca optuženog ne može se prihvatiti kao osnovan, obzirom da se iz zapisnika o prepoznavanju lica od 13.06.2005. godine vidi da je oštećena BB sa nesumnjivom sigurnošću prepoznala optuženog AA između ukupno šest lica kao izvršioca krivičnog dela te da je, dakle, prepoznavanje obavljeno u skladu sa odredbom člana 104. stav 1. ZKP.

Prvostepeni sud je nakon saslušanja optuženog, izveo sve potrebne dokaze te njihovom pravilnom ocenom potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje. Činjenicu da je optuženi zajedno sa NN licem kritičnog dana u stanu zeta oštećene BB, ozbiljnom pretnjom i upotrebom sile oduzeo 10.000 nemačkih maraka, 1000 australijskih dolara, zlatni nakit i ostale stvari opisane u izreci prvostepene presude, kojom prilikom je oštećenoj sa umišljajem naneo teške telesne povrede, prvostepeni sud je utvrdio pre svega na osnovu iskaza oštećene, te ocenom ostalih izvedenih dokaza. Oštećena je, ostajući dosledna u toku celog postupka, opisala način na koji je krivično delo izvršeno i optuženog AA prepoznala kao jednog od izvršilaca, te objasnila da ju je on odvekao u spavaću sobu i u jednom momentu, u borbi, pesnicom udario u predelu gornjih zuba, od kog udarca je izgubila svest, a kada je došla svesti primetila je da je vezana lisicama za radijator, videla je optuženog da pretresa spavaću sobu, nakon čega je i NN lice, pod pretnjom da će joj ubiti unuka, držeći iznad njegove glave pištolj, pitao gde je novac, te su nakon premetačine napustili stan. Oštećena nema razloga da neosnovano tereti optuženog AA, koga inače od ranije ne poznaje, pa kada se ima u vidu da je njen iskaz u potpunosti potkrepljen zapisnikom o uviđaju i kriminalističko-tehničkim pregledom lica mesta, te nalazom i mišljenjem veštaka sudske medicine o telesnim povredama koje su joj nanete kritičnom prilikom – to je u potpunosti pravilan zaključak prvostepenog suda da je optuženi izvršio krivično delo na način opisan u izreci prvostepene presude, a da je odbrana optuženog koji negira izvršenje krivičnog dela, neistinita i sračunata na izbegavanje krivične odgovornosti. U prilog tome govori i činjenica da je oštećena sa stoprocentnom sigurnošću prepoznala optuženog i na glavnom pretresu izjavila da je upravo on lice koje je odveklo u spavaću sobu i naneo joj teške telesne povrede, da je optuženog kao izvršioca identifikovala između ostalog i po tetovaži koju ima na levoj ruci između palca i kažiprsta, te da je iz iskaza svedoka BB, GG i DD utvrđeno da je tetovažu optuženi i imao u vreme kritičnog događaja, kao i to da je oštećenoj, kako je objasnila u istrazi, optuženi preko svedoka DD uputio pretnje "da pazi šta će reći", i da ne pominje tetovažu na ruci kad bude išla u sud da svedoči. Pri tom je pravilan i zaključak prvostepenog suda da je optuženi umišljajno naneo tešku telesnu povredu oštećenoj prilikom izvršenja krivičnog dela, obzirom da je oštećenu udario u predelu gornjih zuba pesnicom, i to u cilju savladavanja njenog otpora. Stoga su i žalbeni navodi u delu kojim se osporava prvostepenom presudom utvrđeno činjenično stanje i postojanje umišljajnog postupanja optuženog u vezi sa nanošenjem teške telesne povrede oštećenoj ocenjeni neosnovanim.

Na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje, prvostepeni sud je pravilno primenio krivični zakon kada je optuženog AA oglosio krivim zbog izvršenja krivičnog dela teški slučajevi razbojničke krađe i razbojništva iz člana 169. stav 1. KZ RS u vezi sa članom 168. stav 1. KZ RS. Međutim, kako je 01.01.2006. godine stupio na snagu Krivični zakonik („Sl. glasnik RS“, br.85 od 06.10.2005. godine), to je Vrhovni sud našao da prvostepenu presudu treba preinačiti u pogledu pravne ocene dela, imajući u vidu odredbu člana 5. Krivičnog zakonika, kojom je propisano da će se na učinioce krivičnih dela, ukoliko je posle izvršenja krivičnog dela izmenjen zakon jednom ili više puta – primeniti zakon najblaži za učinioce. Stoga je radnje optuženog, opisane u izreci prvostepene presude pravno kvalifikovao kao krivično delo razbojništva iz člana 206. stav 3. u vezi stava 1. KZ, nalazeći da je ovaj zakon blaži zbog visine propisane kazne (od 3-15 godina zatvora), u odnosu na kaznu propisanu Krivičnim zakonom Republike Srbije kojim je za krivično delo teški slučajevi razbojništva iz člana 169. stav 1. u vezi sa članom 168. stav 1. propisana kazna zatvora preko pet godina, a koji je važio u vreme izvršenja krivičnog dela.

Odlučujući o kazni, Vrhovni sud je imao u vidu sve okolnosti propisane odredbom člana 54. KZ, koje su od uticaja na odmeravanje kazne. Kao olakšavajuće okolnosti cenio je mladost optuženog u vreme izvršenja krivičnog dela i činjenicu da je porodičan čovek, a dosadašnju osuđivanost optuženog kao otežavajuću okolnost, pa je imajući u

vidu i protek vremena od preko šest godina od izvršenja krivičnog dela – optuženog osudio na kaznu zatvora u trajanju od sedam godina, u koju kaznu mu je uračunao vreme provedeno u pritvoru od 17.06.2005. godine, pa nadalje. Ovako odmerena kazna adekvatna je stepenu krivice optuženog kao i društvenoj opasnosti izvršenog krivičnog dela, i po oceni Vrhovnog suda nužna je radi postizanja svrhe kažnjavanja propisane odredbom člana 42. KZ.

Sa svega izloženog, a na osnovu odredbe člana 391. ZKP, doneta je odluka kao u izreci.

Predsednik veća-sudija,

Novica Peković, s.r.

Zapisničar,

Snežana Medenica, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

Iji